

== Brijetrikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravištvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravištvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

M a t i: Ivanka le predi in trdno nit naredi, da bo trajna obleka narodna. —

— Ivanka prede, kolovrato vrti; že trideset let pri njem sedi.

Š a l j i v e c: Ivanka, iz tvojih niti ne bo krila, ker jih reže tuja sila.

Politika zadnjih deset dnij, ali kako Nemci in Poljaki sodijo o Čehih.

Že davno zastarela in onemogla »frau« Desnica je v hudih stiskah, ker nje najčilejši udje, Mladočehi, niso več zanesljivi in pokorni psički.

Poljaki trdijo, da niso oni zapustili Čehov, marveč, da Čehi zapuščajo Poljake. Bode že res, ker Poljaki so bili vedno mirni in zvesti sluge vsake vlade, zato se ne more zahtevati, da bi šli za razposajenimi Čehi.

Nemško katoliška stranka pa, ne dà niti mezinca za češki jezik, ona se dobro počuti kakor prepotrebni »žlaif« v slovenski desnici.

»Kolo Polskie« je imelo večeraj sejo. Govoril je vitez Gorski, največji strahopetnež in sovražnik češke obstrukcije. Ta je Poljakom na dlani pokazal, kako bi se dalo mirno v poljskem »Kolu« živeti, piti in jesti, ko bi teh sitnih Čehov ne bilo. Poljaki so si ponudili med seboj prežico duhana in obljubili molčati o vsem, oziroma da bi o sklepu teh bešvihtigungshofratov ne zvedeli kaj Čehi.

Proti Čehom danes »krščanski« Dunaj se bori; kakor proti Židu, tako proti Čehu vse kriči; a težko bo češko glavo Dunajčanon razbèt, če reveži sami brez Čehov v Beču nu more jo živeti'.

PODLISTEK.

Popotne črtice.

(Napisal Rajtguzen)

»Očetov dom! ti ná slovò!« sem si mislil s Prešernom na zadnje velike počitnice, vzal sem popotno palico v roko in hajdi ogledovat si svojo slovensko domovino. Dijaška navada pa je, potovati »per pedes apostolorum« in z malone praznim žepom. Tudi jaz sem se oklenil te navade saj sem vedel, da so gospod nunci na svetu, teri dijaku-potniku radi pomagajo.

Obiskal sem belo Ljubljano kopal sem se v divnem blejskem jeziru, in potegnul sem tudi parkrat tisti čudodelni zvon, pohlevno si želeč, da bi mi mati Božja prihodnje leto obvarovala vseh evajarjev in drajarjev. Še neko drugo željo sem imel na srcu, katero pa raje zamolčim, sicer vtogne ta in oni zaničljivo reči: »Petošolska ljubezen.....«

Toda cilj mojega potovanja je bil Celovec, kjer je vžival moj prijatelj-sošolec

Körber je spet s fjakarjem tekel v Budapešto. Finančni minister Böhm-Bawerk je prišel ravnokar iz Krakove, morda je nesel vedno potrebnim Poljakom kakšen majhen žakljč — tolarjev. Vse mogoče — Poljaki znajo — za to dobivajo.

V Španjski lepi deželi so kmetje že v lakoti zreli; nočejo plačati davkov vladi A kar je bolj čudno jo to, da zdaj narod kmeta sam sili naj s praznimi žepi vlade se vsmili.

Ferdinand Bolgarski je v zadregi; rad bi šel v Pariz a prazno je v skledi, Desetino plačaj kmet — po starem, to je treba! Ne puntaj se, da bo zopet polna skleda.

V Srbi kmetje se hudo jezijo ker jih pandurji gonijo v davkarijo. — Očetu Milanu se že silno mudi na pariško razstavo, le evenka še ni. —

Zna sicer, pa...

Lahkovernega grofa je nekdo nalagal, Stari župnik duhove da klicati zna In da iz radovednosti bi si pomagal, Grof kaj brzo k duhovniku sam se poda.

»Slišal sem, da duhove vi klicati znate!« Že pri vratih zakliče grof razveseljen In odgovor mu bil je: »Da — sami priznate, Pa če tudi jih zovem — ne pridé noben!«

„Silvester“

Jože v vsej komodnosti zlati čas počitnic — pri svojem stricu. Energično sem torej ubral pot proti koroški strani. Nočem pripovedovati dogodkov, ktere sem doživel na tem potu, le enega naj zabeležim kot prinos k zgodovini »visoke-nemške kulture.

Solnce je zahajalo, ko sem dospel nekega dne v nemško koroško vas. Moje vajene oči so spoznale hitro med drugimi hišami — farovž. In tja me je vleklo sree!

Tja dospevši, se predstavim duhovniku, mlademu in rejenemu možu, kot »Gottfried Maier, ein wandrader Student.« Seveda je bilo ime izmišljeno, kajti hotel sem se kot »pristen« Nemec prikupiti nemškemu duhovniku. Prijazno me je peljal v sobo, in ne ravno napačna kuharica nama je prinesla, kruha, nekaj klobas in liter »mošta« na mizo. Vsak človek ima to slabost, da ne more trpeti te ali one jedi ali pijače. Tako tudi jaz. Samo pogled na mošt mi je razgrenil vso dobro voljo, da sem želel biti najmanj devet kilometrov daleč iz farovža. —

Nasredinove burke.

(Poslovenil Silvester.)

K današnjem modernem ženskem vprašanju — pa ne k onem, o katerem se v novejšem času toliko piše in govori, ampak k onem, katero se tiče zakonskih mož, namreč, naj se li v važnih slučajih obrača mož po nasvetu svoje zakonske polovice ali ne — podaja nam arabski burkež Nasredin kaj imeniten primer.

Nasredin, o katerem smo u drugem letniku Briveca slišali že marsikaj smešnega, živel je pred več sto leti v nekem mestecu, katerega je glasoviti četovodja Timurlenk oblegal in naposled tudi zasedel. Meščanom zdelo se je primerno, prikupiti se novemu gospodarju z darili. Tudi Nasredin sklenc tako storiti.

Ker pa je bil ubog in je imel samo vrt, vpraša ženo, kateri izmed vrtnih pridelkov bi bil boljši za dar, fige ali tikve. Žena premišluje nekaj časa, naposled pa se odloči za tikve, katero vsled velike oblike za pogled boljši, kakor pa drobnejše fige. Radi tega odloka vzame burgež — fige, kajti kot praktičen filozof vprašal je ženo le samo zato, da bi potem storil ravno nasprotno, in jih ponese ter pokloni mogočnemu Timurlenku. Toda kruti Tartar bil je preveč dobre volje in v svoje ter svojih dvorjanikov razveseljevanje veli Nasredinu postaviti se k steni, nekaterim svojih služabnikov pa metati fige drugo za drugo šaljivec v glavo.

Z neopisno težavo sem spravil vase nekaj požirkov grenke pijače; vljudnost je tako zahtevala.

Nemški pop mi je začel pripovedovati o mogočnem germanstvu, navdušeno je slavil nemški »rajh« in fanatično je trdil da more v »nemški« Avstriji edino le germanski jezik biti »štatsprahe«.

Jaz sem ga mirno poslušal, dasiravno je grozno vrelo v meni — ko je pa začel psovati Slovence, da so »ein barbarisches »Bauernvolk« in »elendes Gsind' l«, tu se mi je raztopil žolč okoli srca in s krepkim glasom sem mu zabrusil v obraz: »Pfiu über euch elende deutsche Hunde! Hoch die Slaven!«

Učinek svojih besedi nisem čakal, temveč sem zgrabil palico in klobuk in letel iz farovža. Za slovo mi je priletelo debelo poleno v hrbet, in »bindešer Hund« je vdarilo na moje uho. No, jaz se nisem mnogo zmenil zato, v svesti si, da je dobil german precejšnjo lekeijo.

To je torej tisti dogodek.

A kaj stori naš šaljivec. Mirno pričakuje prve fige in ko mu srečno prileti ob glavo in se na čelu raztreši, vzklikne burkež: »Oh, hvala Bogu!« Tako stori pri drugi in tretji, a dalje ne pride, kajti Timurlenk ga začuden vpraša, kaj pomenijo te besede. Nasredin mu pripoveduje, kako sta se doma razgovarjala z ženo, kako mu je ona svetovala in kako je storil ravno nasprotno. Svoje pripovedovanje pa konča z besedami »Glej, mogočni Timurlenk, kako sem imel prav, da se nisem odločil za tikve! kajti pomisli le, kakšna bi bila zdaj moja glava, ako bi bil ženo ubogal. Menim da s tikvami ali pa s figami bombardiran biti ni sve eno!«

Timurlenku se šala tako dopade, da Nasredina dobrovoljno odslovi in mu v žep potisne visoko darilo.

Na mostu v Rojanu. —

Luna ljubezniva
sladke sanje sniva,
doli pa na mostu
parček v pustu je in postu.

Bila res krasna je noč
ko sedela sta nekoč
tam ob potu za vasjo,
na mostiču prav ljubo.

»Tiho!« ji zašepeta:
»Ljuba! policista dva
gresta proti nama zdej,
bosta kmalu tukaj, glej.«

Čez dva dni sem dospel v Celovec. Prijatelj Jože je bil skoro nor od veselja ko me je zagledal, kajti ni se me nadejal. Ko sem so nekoliko očedil in okrepčal šla sva s prijateljem gledat mesto. Nič kaj dobro se nisem počutil pri tem sprehodu. Govorica je večinoma nemška, napisani sami nemški, razum enega na tiskarni družbe sv. Mohorja — in še ta dvojezičen. Žalostno!

Nemški heulovei so obhajali tisti dan v Celovecu svoj »Volksfest.« Na severno — zahodni strani mesta, pri takozvanih »Kinderwiesah« je flafotalo nekaj zastav — največ frankfurtarskih in med tem zastavami je bilo postavljeno en par barak, v katerih so producirali hujlovski komedijanti svoje neumnosti.

Zanimala nas je baraka z napisom »Die lachende Menschheit«; imela je dva vhoda, za moške in ženske. Plačala sva 20 vin. vstopnine, vstopila noter in čakala nestrpnost, kaj bode. Od ženskega dela nas je ločilo platno. Ko so bili prostori že vsi

»Besi, beži! pravi ona,
»to sta zvitá pantalona!«
»To sta tista dva divjaka«
reče on, »Mihee in Jaka!«

»Naj obiščeta potok!«
»»Ne!« mu reče »»O moj bo!
Če kaj žalga jima st'riš,
precej naj te vzame piš!«

Če pustila bi me bila,
šla v potok bi brez vabila.
Te in take on si misli
ker zelo jo ima v čišli.

Policist ju kmal' doteče
»Dober večer!« jima reče.
Misli je, da ga ozdravi,
če ponižno ga pozdravi

Le strupa si ji nalil
v čašo svojo in ga spil;
ker prijel enga divjaka
On tako je, da še plaka.

Nji vsa čast gre ino slava,
da divjaka sta še zdrava.
Ko li nežno si pa le,
oj slovansko ti dekle!

Za vzgled si jo vzemi, per tot
discrimina rerum, gospod!
Zatorej popusti mi jezo in srd!
Omeči srce si! Ne bodi več trd!

Da te slikam, ne zameri,
Vsak po svoji dela veril

Nebodigatreba — ac. —

natlačeni, nam veli komedijant, naj zremo na platno; velik čudež da se bode zgodil.

Vse je vprlo željno pogled na platno, katero je na enkrat padlo, in pred seboj smo imeli nebroj nemških žen in devic. — Seveda je sledil temu velikanski smeh, da sva si morala tiščati ušesa. No, »špaš« je bil dober!

Med tem se je zmračilo in semtrtja so se čuli heul-klici. Nejevoljno sva odšla.

Dva dni sem se mudil v Celovecu, potem pa sem jo pobrisal dalje. Med srečami in nesrečami sem dospel do Beljaka. Tam pa me je zapustilo vse veselje do potovanja, tožilo se mi je po domu in vrh tega so me noge bolele, da skoraj nisem mogel več gibati. Milo sem ogledoval na kolodvoru železnico, češ kako prijetno bi se peljalo sedaj »per euk«, domu! Tu sem zagledal redarja (ali vsaj nekaj podobnega) in zdaj se mi je porodila v glavi misel, sicer neumna, da vendar pametna. »Kaj bi bilo,« sem si mislil, »ko bi

Strupeno oko.

(Sličica iz sodnije)

— Pomilujem Vas, gospa, vzdihnil je gospod Žehtar.

— Kedo Vas kaj vpraša, stari slepar, potep, pijavka zavrnila ga je gospa Ščipavka in bi bila gotovo še kakšen lep pridevek pridjala, da ji ni gospod Žehtar prav resno zažugal: »Gospa, ali ne veste, da razžaliti takega kakor sem jaz in to na sodišču se kaznuje s težko večletno ječo in postom.«

Gospod Žehtar si je v tem zapel svojo suktnjo za eno luknjo više ter pričakoval utis svojih besedij.

Gospa Ščipavka se ni prav nič vstrašila te groznje marveč je glasno izrekla svoje menenje Žehtarju, da naj se nikar ne dela nedolžnega in da bi znala to z raznimi pričami potrditi; zato se ji pa pozdeva, da je uradništvo čez mero potrpežljivo in leno, drugače bi bil že davno na vislicah stegnil grešne kopita. —

Še precej prijetna gospa Ščipavka, se je v tem tako unela, da bi bila še dalje jezik brusila ob Žehtarja, da jo ni v tem poklicel sodni sluga v bližnjo sobo pred sodnika.

Gospa Ščipavka je bila prodajalka in udova ob enem, to moramo vedeti. Gospod Žehtar, mož štiridesetih let, nič kaj odkritega obličja, bil je več let pri gospej na stanovanju in na »košti«; vse za mesečnih 15 gld. a vrh tega je še 10 gld. na dolgu ocal. Zatožen je bil, da se po dobroti ne more nič iz njega dobiti. —

se pustil ti Josipe! peljati na »šub« domu?« In začel sem se nemirno obračati, samo da bi opozoril redarja na-se, kar se mi je tudi posrečilo. Redar je stopil k meni, in ko sem mu na njegova vprašanja boljše kakor sem mogel zmedeno odgovarjal, me je kar povabil, naj bi ga malec spremljal.

Vlačil me je nekoliko časa okoli, od Kajfeža do Pilateža in konečni rezultat je bil, da sem nekaj ur pozneje veselo »fural« domu proti solnčni Gorici — seveda v častni družbi takozvanega »šubfirarja.« Smejal sem se na tihem državi ki take potepuhe zastoj prevaja po božjem svetu.

V Gorico dospevši so me nekaj časa vlačili iz kraja v kraj, dali so mi drugega »šubfirarja«, kateri se mi je ponudil, da me bode radovoljno spremljal na županstvo rojstne vasi. Jaz sem mu seveda to blagodušno dovolil, v žepu pa sem mu naredil figo, misleč si: Čakaj, ti redarska duša »šubfirarska«, jaz te bom že »narihtal, da me boš pomnil pet let in pol!

Gospod Žehtar nima stalnega posla, vendar je še pred desetimi leti pridno študiral za »medha«

— Gospa Ščipavka trdi, da dobiva od svojih neizvršenih študija toliko nepoštenega dobička, da se mora nekaj o tem poročati. — Ona je trdila dalje, da je gospod Žehtar pridobil nezmotljivo gotovost pogleda v dijagnozi jetičnih bolnikov. On proračuni že v naprej, ali je človek že »načet« od te bolezni, in vé tudi dan njegovega odhoda iz tega sveta. —

To svojo zmožnost uporablja gospod Žehtar s tem, da obiskuje sam take kofarije in gostilne kjer strežejo jetični nalivarji in natakariji. Dokler se Žehtar do prijateljstva ne spozna z postrežnikom plačuje točno kakor vsaki drugi. Potem pa, ko ostaja natakariju po Žehtarjevem gotovem računu samo šest do osem tednov življenja, začne tudi on piti na kredo, in to zavlačuje toliko časa, dokler je ubogi natakarij stegnil pete, i stem vzel seboj tudi dolžno knjižico. Zdaj po zviti Žehtar obrne žlico, ter prične pripovedovati drugim gostom, kako, da je bil pokojni dobra duša, in da pri vsej varčnosti, mu je bil pred časom posodil 30 gld., katere bode gotovo zgubil, kajti iz onega sveta ni še nikdo prišel plačevati stare dolgove. — Gospa Ščipavka je imela pa še vedno trdno vero o Žehtarjevem zlobnem očesu. Ko je bil prišel nekega dne domu, je bil ves iz sebe in že se je bilo bati — na strašni samomor, ker gospod Žehtar je v svoji sobi

Nastopil sem žnjim zadnjo pot v domačo vas, ktera je bila oddaljena komaj dobro uro od mesta.

Ko sva imela že precejšen kos poti za seboj, sem poprosil svojega ljubenzajivega spremljevalca, naj bi me pustil iti na »potrebo«. Bil je tako neumna, da mi je to res dovolil, jaz sem šel na »stran« v visoko turšico, in med tem ko je on gledal brezskrbno v stran, sem se spustil v tek in dirjal čez dru in stru. Gotovo je mislil, da sem imel grižo, kajti ko sem se čez nekoliko časa ozrl, stal je še vedno na istem mestu in zrl v stran. »Bog te plačaj za tvojo neumnost,« sem si mislil in tekal dalje, dokler nisem zavil za nek hrib.

Sedaj sem se čutil varnega. Toda domu, mi ni kazalo še iti; torej sem šel v bližnjo vas obiskat svojega sošolca; tam sem ostal dva dni. Ko se mi je zdelo, da je zrak čist sem se poslovil od svojega prijatelja in eno uro pozneje sem bil v domačemu krogu.

kakor nor tekal gor in dol, ter sam seboj govoril: O ti osel zabiti, kamela ti neumna... Ali sem bil neumna tepec... Kedaj se vrne enaka priložnost.

Gospa ga je prav zavpljivo spraševala kaj bi bil vzrok temu vznemirjenju, odgovoril je, da se je od enega znanca sposodil 10 gld., a da je dotičnega že drugi dan zadela kap. Žehtar se ni dal miru, zakaj si ni bil izposodil vsaj petdeset čukov, katere bi bil tako lahko dobil. Tožil je, da je nepraktičen in preveč idealne naravi. —

Še malo zgodbico je gospa Ščipavka povedala sodniku, namreč o onih podhlačah svojega pokojnega soproga, katere je Žehtar brez nje vednosti nesel na zastavljavnico k Dušiču; zastavni listek je bil zopet zastavil in še zadnji rumeni papirček prodal. Tako so šle spodnje hlače k vragu tožila je Ščipavka in si brisala s predpasnikom. Saj mi sicer ni bilo toliko zaradi hlač, kakor to, ker so bile tudi one podhlače spomin na mojega ranjkega. Koliko krat se je Matevž jezil če se je trak odtrgal ali gumba zgubila (tožiteljica se takoj zravna, ko začuje, da se Žehtar kar na glas posmehuje...) O ta zavbar gospod me ne bo tudi zaradi onih deset goldinarjev, katere je iz mojega žepa zvalil. Me ne bo konec.... tu imam še močno pest in tudi prsa imam hvala Bogu še močna; jaz dojm sama svojega otroka gospod rihtar. —

»Kaj imate vi na vse to ugovarjati gospod Žehtarj«, vpraša sodnik.

»Res je, da ji dolgujem, ali od mene jih ne dobi več, ker nimam nič, kar prav obžalujem.«

Če bode pa ona še dalje mene »šinfala« potem pa pridem na dan z rečmi, ki ji ne bodo všeč.

— »Kaj boš ti suba kost, kaj veš ti o meni, zagrozi mu Ščipavka.«

— »Takih izrazov ne dovolim, seže sodnik vmes.« —

Ne maram dobro gospo javno izpostavljati, se zamuzne škodoželjni Žehtar, drugače bi moral zahtevati obravnavo pri zaprtih vratih, ako bi že do tega prišlo.

Gospoj Ščipavki zavré kri in kaj rada bi svoje pesti ohladila na Žehtarjevi bradi, vendar silom zaduši ogenj ter stopi resno pred sodnika: »Vaša milost, gospod rihtar, nikar ne mislite, da sem s tem suhim sardelonom imela kedaj opravila. Bog obvaruj pred tem vsako dekle. Veste kaj je bilo, sramota in neumnost je bila res, a hudega nič. — Ker se je ta škric veste gospod rihtar, štulil za zdravnika, tako sem

pri zadnjem otroku, bil je težki porod... rekla babici: če vže mora biti zraven še en dohtar, saj je tudi moj Žehtar dohtar...no in tako je tega le — poklicala! — Zato sem ga pa cel mesec zastoj ravnala, Vse lase bi si izpulila, ko si tega domisliti. —

Sodnik je ostrim pogledom pomeril Žehtarja in mu prisodil, da mora izplačati petindvajset goldinarjev z obrestmi, in da bode zaradi zastavljenih podhlač, nova kazenska obravnavana.

— Vaša milost' rekla je vjokana Ščipavka, Vaša gnada, nikdo ni vzrok smrti mojega pokojnega kakor ta le-ti. —

— Kako to mislite?

— Ker se je bil zadnje dni sposodil dva goldinarja — a od onega časa ni bilo več zdravja v njem. Zaprisežem Vam, ta človek ima strupeno oko, če tudi komu kaj posodi. —

Naročilo „Brivcu.“

Brivec pride v Štore brit,
dela vtegneš dost' dost'
tako da bodeš ga vesel
kadar briti boš začel.

Le obri vse kosmatače
jaz že vem, da ni drugače,
da bodejo poznali red,
moraš jih obrit' popred.

Obrij vse mlade in stare,
kateri so iz tote fare;
tudi tujce tam dobiš
če obriti jih želiš. —

Vzemi britev, škarje in strgačo,
da jim bodeš prav poplačo; —
eno kilo žajfe ni zadosti,
da jih navčiš modrosti.

Kakor vodijo Hrvati purane,
tako so procesije v Štorah zbraue,
kadar mertveca nosò,
ali ni v resnici krasno? —

Tu vam delajo tako drajno
kadar neso truplo rajno,
naj bo švasar al kovač
ni nobeden nič drugač.

Ne zamerte mi to pesem
saj je stvar gotovo resen',
če hočete pa v redu bit'
Vas želim pri mir' postit'

Popotnik.

Poezija in proza.

Koj na noge! Pritecite
dlakocepci, kar vas je!
Hitro sodbo izrecite,
pesnik poln vinca je!
Tudi ve ne zamudite,
ki jezične vas zovó;
brž jezike zabrusite.
zgubil pesnik glavo je!

Bil je deževen dan in en cestni vogel v Atenah. Na cestnem voglu so bila neka stara zaprta vrata in na teh vratih je sedela neka starka; mokra je bila takó, da ji je celó od nosa teklo... Lepa ni bila, ali njena grdoča je skrivala vse njene duševne pomanjkljivosti in lepote. Njen mož jo je zapustil, odpotovavši v Ameriko, in radi tega se je udala s dušo in telesom tihej pijači... Tu je torej sedela in po šnopsu smrdela in od nje je... kapalo.

Ali glej! — Pred njo je stopil pesnik, oči svoje v navdušeni blaznosti vrteči, pogledal je v nebo, pogledal v zemljo, kjer je stolovala starka kakor kaka žabja tašča in njegovo lepo — pijano dušo stresel je sveti glas... Šel je domov, sel za mizo in napisal lepo pesem o Arijadni, katero teži bog Bah, ker jo je zapustil Tezej...

Prototip Arijadnin pa je dobil od tiste mokre »seje« tak nahod, da se mu je še bolj cedilo iz nosa, nego kedaj popred...

•Povž•

Nasvet.

Dekle, hočeš se ženiti,
Oh poslušaj moj nasvet,
Srečnemu ni lahko biti,
Preveč je okrogel svet.

Možka roba — slaba roba
Ženski to pregovor je,
Ker še včasí skledé boba
Vredna ni — to pravi se.

Mož, glej, ki se sam ponudi
Hvali te in se hlíni,
Taki kmalu se ostudi,
Norec je, nič vreden ni.

Tacega, ki te nevesto
Rad bi zarad srebra le,
Kar poženi ga na cesto,
Kje drugod naj ženi se.

Če ti tretji spet prisega,
Da te ljubi, tisočkrat,
Naj ti to le ne privilega,
Drugim je že več stokrat.

Vendar rekla boš: „kaj vraga!
Kakšnega naj vzamem si?“
Oh, le čakaj moja draga,
Kmalu bom povedal ti.

Pride mož' lep, mlad, postaven,
Velik ne in majhen ne,
Ne preslog in ne preraven,
To potem že nekaj je,

Bode se ti izpovedal
Mirno, lahko, iz srea,
Poleg pa v oči ti gledal,
To je roba, ki velja.

Če ima vrh tega roke
Pride in če pod palecem kaj
In če vidi rad otroke:
Takemu brž prstan daj.

Taka dobra bo ženitev,
Ako Bog še zdravja da,
Jaz pa mislim v dopolnitev,
D nasvet moj kaj velja.

Silvester.

Tutti — frutti.

Neovržen faktum je, da so vsi zaljubljeni neumni; neštetokrat se je to že dokazalo i v knjigi i v življenju. Opazuj zaljubljenega mladeniča! Ves nor je od ljubezni; zmiraj zdihuje po »njenih« rožnatih ustnicah, po njenih črnih očeh in kostanjevo-črnih laseh; neumorno pove-ličuje »stas« dasiravno je morda tanjša od bilke; »bujna« prsa njena se mu vedno v ustnih in peresu... In ako mu je morda »ona« nemilostna, ali pa noče pokazati svoje ljubezni, — sveti Bog, tu se začnejo jeremijade! O jerum, jerum...

Res pomilovanja vredni so ubogi redaktorij, ki imajo opraviti s takimi ljudmi, posebno če so malce nervozni... Ni šala! zaljubljeni namreč grozno pesnikujejo, da se Bogu usmilili. Tak zatelebani mlečno-zobnež sede in kar »v petih minutah« napiše cele strani v čast »zorni krasni mladenki« — seveda v verzih! In kaj mislite, da gledajo kaj na obliko? Kaj še vraga! Zakaj je pa dekadencia na sveta! Ubogi Pegaz, ubogi urednik, ki mora to čitati!

Imel sem »prijatelja« — nomina sunt odiosa, — ki je napisal slavospev svoji Rozi v čisti prozi, katero je potem razdelil v kitice, tu in tam besede nekoliko harmoniziral — in pesem je bila gotova, in celo v dekadenci! In kako zmagovalno me je pogledal, ko mi jo je prebral češ; Kaj boš ti, vsakdanji prozajist, mi, mi!

Pardon! Zgoraj sem rekel, da so vsi zaljubljeni neumni. »Temu ni tako,« ugovarjam sam sebi, kakor pravijo z malimi izjemami skoro vsi protidopisniki: temu ni tako! So na tem božjem svetu tudi pa-

metni zaljubljeni; ali prosim zaljubljenega bralea ali bralko, naj se takoj šteje ne med nje, kajti taki zaljubljeni so redke izjeme, gotovo redkejše kakor oevirki v kmetovi skledi.

Imam drugega prijatelja, recimo, da se imeauje Pero Pedrovski.... Ta moj prijatelj je taka bela vrana. Že od tretje šole som jo ljubi, vstrajno, brez prenehanja. In kaj mislite, da njo to kaj briga? Kaj še! Ošabno gre mimo njega; da bi dobil od nje prijazen pogled, moj Bog, tega si še misliti ne upa.... Pa vendar nič ne zdihuje, še manj pa joče. Srečen je da jo le vsake kvatre enkrat od daleč vidi...

Nisem ga videl bolj srečnega kakor te dni, ko je zvedel za njeno ime, za katero se je zastonj trudil. Radosten je prihitel k meni, me je objel in rekel: »Pomisli, dragi, Antonija se imenuje. Ah kako krasno ime!« Kak drugi bi v tem slučaju sedel za pult in koval (v pravem pomenu besede!) pesmi kakor:

Ah Antonija....

Tvoja fizignómija,

Prsi tvoje kipeče i... itd, itd.

Moj Pero pa tega ni storil; tudi ni zdihoval po njenih ustnicah, očeh, nosku ličicah e tutti quanti, ampak vzal knjigo in šel se učít v božjo naravo. Svetoval bi vsem zatelebancem, naj ga posnemajo. Z Bogom!

Perovič.

Idila.

V sobi sedela je sama,
nestrpno je čakala zdaj:
v očevo izbo njen dragi
je ravnokar stopil sedaj...

In prišel čez nekaj je časa
veselega lica iz nje...
in hišo dekleta je hitro
zapustil, veselo hitè...

»Sem mislil, da pride po deklet«
jezil se je stari baron.

A dragi si je izposodil
pri njemu stopetdeset kron.

•Povž•

„Šuster-kuba“.

(Satira.)

Nikdo več ni mogel utajiti teh skrivnostnih prikazni. Ko so vrabci mimo gotove hiše v neki tržaški ulici leteli, nakrat so padali omamljeni na tla in poginili v

par minutah. Tudi psi, ki so prišli v bližino one hiše, če tudi krepki in zdravi, stegnili so vse štiri od sebe in so žalostno poginili. Večje živali kakor konji, če so mimo vozili postali so naenkrat plašni, da je bila res velika nevarnost za mimoidoče ljudi. —

Ljudje sami so, v bližini te hiše zbledevali na smrt, in so debelimi očmi gledali, od kje ta neznanski smrad. — Nekaterim se je kar zdelo, da v bližini skrite coprnice žive, ljudi evrejo in na ražnju pekò. — Ali tudi to ni mogoče, saj so ljudje vse kote preiskali in sledu, pravega vzroka le ni bilo najti.

Ker pa pod solncem ni nič skritega, tako se je našel neki večer tudi provzročitelj tega nevarnega zasmradovanja.

Bil je neki jesenski večer, ko se je zmuznil iz one sumljive hiše, oziraje se plaho na vse strani, čevljar Peter Cipe, ter bežal na pomol sv. Karla. Tam se je ustavil potegnil iz spodnje suknje leseno »škatljo«, da jo zažene v morje, a v tem se stegne neznana roka po škatlji in v tem hipu obkolijo podplatarja Cipo štirje možaki držeč ga za rama. Vpili so naj kakor besni: Smrdač, imamo smrdača — v morje z njim!

Peter Cipe ves prestrašen ni prišel do besede. V tem so možje odprli pod enim feralom škatljo. V nji zagledajo dva sno-piča zakrivljenih trdomehkih palčic gotovo so bile iz jako strupenega lesa ali druge tvarine, ker od samega neznosnega duha padel je eden onih na kolena in kakor iz sebe začel je fantazirati: Nazaj, nazaj, coprnice gredo — na metlah jezdijo. Halò, halo! S težavo so znorelega moža spravili k sebi. Maščevalci bi bili radi takoj nesrečnega Cipeta zagnali s škatljo vred v temne valove, a ker bi taka linhjustica znala imeti še nepravilike, boljše je, da ga zroče pravici. — A zgodilo se je drugače. Čez nekaj tednov stal je Peter Cipe pred sodnikom kakor tožitelj a na mizi je bila tudi ona lesena škatlja z napisom »Šušter kuba«.

— Tak vražji škandal, a vse to zaradi smrdečih smodk, in pokazal je Cipe na škatljo. — Zatoženi so povsili glave in si še bolj natančno ogledali leseno posodo. — Za Boga prav gotovi »štinkaderos«, zajecelja jeden kedo bi to misli.

— Gospodje meni se je hujša predla kakor vam zaradi teh nesrečnih smodk. —

Poslušajte »dobil sem te smodke od prijatelja, katerega so bile rešile življenje na poti med Avstralijo in Trstom, — kakor mi je sem pozneje pripovedoval. —

Ladija se je bila razbila na neznanih obalih in dotičnik je padel v morje z 900 smodkami, katere je imel privezano na životu. Zašel je bil med kanibale — ljudi-žrdee. Divjaki so takoj zakurili ogenj, da bi potopljenca spekli. V tem namreč, ko so v ogenj pihali, da bi bolje gorelo začeli sa pušiti smodke. Kanibaleci so kar žrli dim in vlekli, da jih je bilo kar groza gledati. Čez par minut so se jim oči bliščale, tiščali so za trebuh in plesali okoli ognja kakor besni, dokler ni eden za drugim padel v plamen. Samo eden, je ostal še živ, ker ni mogel smodko vžgati, lotil sem se ga ter pobil. Tam so se cvrli divjaki, a to se imam zahvaliti tem štinkaderos.

Drugi večer sem prižigal ostale smodke, da so gorele kakor »fagle« — in tako so me zagledali iz mimo potujoče ladije ter me rešili in spravili domu. — Jaz sem pozneje pisal onemu prijatelju, za lepi dar, ki mi ga je bil poklonil. On pa mi je odpisal, da mu je sicer žal, posebno, ker je prišlo do nedolžnih šusterkubov — do tožbe in velike nevolje v celem okraju. — Zatoženi to opravičenje zaslišavši, so bili takoj pripravljeni dati Petru Cipu zadoščenje. Stvar se je poravnala. Samo štinkaderos so ostale na sodni mizi — od vseh zapuščeni. —

Junak.

»Ko smo enkrat prav dobro premikastili Turke v Bosni,« pravil je star veteran veseli družbi, »zagledam v nekem jarku Turka ložati. Besen skočim k njemu in hop! mu presekam nogo.«

»Zakaj pa ne glave,« vpraša eden iz družbe.

»Boga mi, ker jo ni imel!«

Zopet je pripovedoval tisti »junak«: »Enkrat španeiram za časa vojne po Bosni. Kar na enkrat mi pridejo štirje osmani nasproti! In kaj mislite, gospoda, kaj sem naredil jaz tisti čas!«

»Kaj?« oglesi se jih ve iz družbe.

»Boga mi, tekem sem!«

Rajtguzen.

Pri sv. Ivanu pod kostavjem.

Z e t k a: Slišiš Marička, povej no kako je bilo v Rojanu, ker jest ne hodim več na vaše veselice, kaj češ?

M a r i č k a: Ljuba moja Zetka, kadar si hodila še ti pet, kedaj smo se pa ustraše naj je zvonil Jurca ali Tonca. —

Z e t k a: Oh benedeti Jurca, ta vidiš je mož; nam ženskam je prav na srečo, kaj tebi nej. Kako lepo nas pozdravi in pogleda.

M a r i č k a: Lep mož praviš, »kaj pa ga niso zbrali za poslanca. —

Z e t k a: E molči, Gretarci niso zaspali boš vidla čez tri leta. —

M a r i č k a: Dobro, dobro, le drži njega. Čudim se samo, da ko je bil tvoj brat na Krasu nisi govorila tako.

Z e t k a: Kaj češ, sestra mora iti za bratom. — Čuj popoldne pridem po rože k vam —

M a r i č k a: Le pridi, le pridi jih boš že dobila. —

Ko je poldne odzvonil, je že bila Jurčeva Zetka pri Marički na vrtu, da bi nabrale šopek vrtnih rož. »Čuj Zetka, kaj boš delala z mojimi eveticami, ki so zrasle na slovenskem vrtu, pojdi v Rojan. Jurca ti jih ne odreče, če jih ima. — Jaz nedajam evetja takim dekletom, ki so obruile hrbet narodu, in hodijo po eikorjo, jo zavrne narodno dekle. — Zetka je odšla in si med potem mislila: mojega brata ne marajo fantje, zdaj bode še dekleta mene ogibale. —

Peslala je bila pozneje še setro po evetje k Marički, a vrnila se je tudi ona prazna domu. —

Vspomin.

Čehi, Poljaci in Nemci »brez razlike« so pri slavni vladi, pri staroslavni majci svoji. — Ta majka ima vse tudi Slovence brez vseh predsodkov rada: Poljace ima v kapi, Nemce v sreči, Čuhe nosi v želodecu a Slovence v žepu.

Čudna so ta vstrijska ministerstva, ki vsako teliko ponujajo Slovanom, take zakone, katerih oni ne marajo; kakor da bi bil zmožen slovanski želodec tudi kamenje prebavljati.

Kadar hoče vlada kanone ponuja nam bombone; kadar pa bi nam mogla pripoznati košček prava, mesto bombonov nam dava svoj nemški lek: najgrenkejši pelinek!

Bursko poslanstvo na pohodu v Ameriki svarilo je Angleže: »ustavite se in premišlujte.«

In res Angleži so se že ustavili v zlatih dolinah ter premišlujejo koliko žepov zlata ponesò domu. —

LETIGRAMI.

London. Ker je Rusija brez dovoljenja Angležev zasedla nekaj važnih pristanišč in otokov na Koreji, mislijo hrabri Angleži, poslati premagane Burce proti Rusom. —

Gradec. Profesor Štrekelj je slavnemu dijaštvu gratuliral zaradi njih liberalnosti. — Čudimo se vse jedno, da se sinovi tako boje braniti svojega duševnega očeta. —

Ljubljana. Bati se je, da napove Ljubljana vojno mestu Gradcu zaradi »Levčevega pravopisa«. Tugespošta je že poslala svoje adjutante na bojišče. — Ako ne pridejo Hrvatje Ljubljančanom na pomoč, se je bati najhujšega poraza. —

Trst. Od kar se je napovedala nova »abecedna vojna«, priporočamo, da Slovenci opuste svojo domačo govorico in se pridno lotijo učenja ruščine; v tem se bode boj zbojeval a tudi Slovenci bodo imeli »svoj jezik«.

Tuma-Gaberšček — iredentarja.

»Primorski List« piše o napredni stranki, da postane še »iredentovska«. Znano je, da danes imajo toliko nemški kakor italijanski iredentovci še največ sreče, celo v parlamentu. — Iredentovec pomeni danes v Avstriji »narodno radikalen« z pogledom čez reber. — Ako mislijo Sočani postati še bolj radikalni, ne bode narodu v škodo. Radovedni pa smo, kakšen radikalizem nastane po tih svatbi »Primorskega Lista« z »Gorico«. —

Škedenj v Paradi.

Za bolnike je »Igea« — za bolne železodee — bo »farmacija«; — za kratkovidne: »štirje fanali« — za vina žejne: — dve »novi šterni«, za zdaj z nabrežinsko vodo pozneje — posebno o novih volitvah pa polne vina. —

Za ponočne parčke bodo zasadili po bregu grmovje in ob cesti klopi za trudne ljudi. — Žvoniku tik sv. Lovrenca pobarvajo suktnjo, da ne bode vedno žaloval po nekdanjih gospodarjih. —

Tako je svet, drugi so že davno te stvari prosili — a še le Banelliju so obljubili. — Za vse te dobrote, bi morali Škedenjci njih konšiljerja navčiti vsaj slovenski očenaš, za »eno marmorio«.

DOPISI.

Od sv. Jakoba. Kaj se ti pozdeva prijatelj, čemu je bil šel naš gospod Hrovatin na komisarjat, one dneve pred ono nedeljo, ko so imeli blagoslavljat »slovensko bandero«. Meni se pozdeva, da ga je svetjakobska »sakristija«, prisilila naj gre in naj zabrani, če je le mogoče »da ostane italijanska cerkev intagibile. Veruj mi, da je tako. Tudi kadar mu je predsednik zročil »zastavo« bi se je ne bil branil, da ne bi bili okoli njega znane oči, ki vse vidijo in nesejo »židovskemu listu v korito«. — Ali dragi moj, župnikom, je težko danes v Trstu, oni niso več gospodarji v cerkvi, tu ima »Piccolo« prvo besedo. — in če »laški governo« hoče, more se tudi župnik umakniti: — posebni če ni prav teh »kuražnih«. — Sicer pa o vseh teh stvareh bi znal povedati še najbolj natančno tisti »možiček«, ki hodi skoro vsak večer tarokirat, k onemu loydovemu uradniku, ki že od daleč diši po italijanskih makaronih di purissima farina. —

Jaz sem to zvedel, od kuharice, ki sveti znaemu gospodu« kedar se vrača težkih nog domu.

Na vse zadnje imamo vendar tudi našo bandero v cerkvi, samo, samo — da ne pridejo miši do nje. —

Takomislím.

Bruni nova tobakarne ulica S. Martiri št. 12, prodaja znamke, koleke in pisarsko pripravo; dobi se tudi list „BRIVEC“.

Slovenska šivilja

priporoča se cenj. slovenskem gospicam. ➡ **Točna postrežba, nizke cene.** ➡

Ulica Commerciale 12 II. nad.

K r č m a

Trst ulica S. Marco št. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivaj se tudi vedno mrzla jedila. Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač
v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 z al »ž. kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec.

1896. 66 milijonov 174.000 gld.

I, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 459.000 gld.

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonijalnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisane. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

➡ pohišta vsake vrste

— od —

Alessandro Levi Minzi v Trstu
Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zreallih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunao.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v paslopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravilo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☚

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,
trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1. 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gl. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

☛ Časopis vestno zasleduje slovensko sibanje in temeljito razpravlja najvažnejša nevarna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista. ☚

Lastnik in urednik: **Miloš Kamušič,**

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem Konjedic & Zajec v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.

☛ Vse po najnižjih cenah. ☚

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gl.	17.663,76
"	1893 "	38.245,13
"	1894 "	49.741,66
"	1895 "	88.644,52
"	1896 "	125.448,27
"	1897 "	164.907,79
"	1898 "	261.424,45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095,10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☚

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhac,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

☛ Novi, velikomestno urejeni atelier ☚

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 % rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu